

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa PKP X. Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Transportu Kolejowego
z udziałem zainteresowanej PKP Y. Spółki Akcyjnej w W.
o zawarcie umowy o udostępnienie infrastruktury kolejowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 23 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 18 czerwca 2014 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz zainteresowanego kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 18 czerwca 2014 r., zmienił wyrok Sądu Okręgowego z 28 maja 2013 r., w ten sposób, że oddalił odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego (Prezes Urzędu) z 30 grudnia 2011 r. oraz zasądził od PKP X. S.A. z/s w W. (powód) na rzecz Prezesa Urzędu oraz PKP Y. S.A. z/s w W. (zainteresowany) koszty postępowania.

Sąd Apelacyjny uwzględnił zarzut naruszenia art. 10 pkt 1 i art. 29 ust. 1i ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (jednolity tekst: Dz.U. z

2013 r., poz. 1594, ustawa) przyjmując, że z treści tych przepisów wynika „możliwość dowolnego kreowania przez Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego praw i obowiązków przewoźnika i zarządcy w wydanej przez niego decyzji zastępującej umowę, której przewoźnik i zarządca ostatecznie nie zawarli”.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 10 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 13 ust. 1 pkt 6c i art. 29 ust. 1i ustawy przez przyjęcie, że Prezes Urzędu jest uprawniony do dowolnego kreowania praw i obowiązków licencjonowanego przewoźnika oraz powoda w decyzji zastępującej umowę o udostępnienie infrastruktury kolejowej.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego zakresu kompetencji Prezesa Urzędu w odniesieniu do uregulowanej w art. 29 ust. 1i ustawy decyzji zastępującej umowę o udostępnienie infrastruktury kolejowej. Konieczne jest udzielenie odpowiedzi na pytanie, w jakim zakresie Prezes Urzędu uprawniony jest na mocy art. 29 ust. 1i ustawy do ingerowania w stosunek zobowiązaniowy między niezależnymi stronami umowy o udostępnienie infrastruktury kolejowej.

Prezes Urzędu wniósł o oddalenie skargi powoda i zasądzenie kosztów postępowania. Zainteresowany wniósł o wydanie postanowienie o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W sprawach regulacyjnych istnieje już utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego wyjaśniające wymogi, jakim ma odpowiadać wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, gdy skarga ma zostać przyjęta do rozpoznania z uwagi na potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego. Z orzecznictwa tego wynika, że w przypadku powołania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także – w uzasadnieniu wniosku – przedstawić odpowiednio pogłębioną juretryczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego z 9 sierpnia 2012 r., III SK 4/12; z 20 marca 2013 r., III SK 33/12; z 24 września 2013 r., III SK 1/13).

Uzasadnienie wniosku powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów, ponieważ ogranicza się do polemiki z poglądami Sądu Apelacyjnego przy wykorzystaniu ogólnikowej i lakonicznej argumentacji przedstawionej przez powoda już w odwołaniu. Tymczasem skoro istotne zagadnienie prawne z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. traktowane jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego tak samo jak zagadnienie prawne przedstawiane przez Sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c., uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno być tak sformułowane, by na jego podstawie można było rozstrzygnąć zagadnienie prawne objęte wnioskiem. Wymóg ten nabiera szczególnej doniosłości w przypadku sprawy, którą skarżący uznaje za precedensową, a dodatkowo dotyczącą dziedziny prawa, która nie doczekała się jeszcze orzecznictwa Sądu Najwyższego.

Zasadniczy mankament skargi kasacyjnej powoda, który w ocenie Sądu Najwyższego w obecnym składzie przeważał przeciwko uznaniu, że występuje publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia wyartykułowanego w niej problemu prawnego, polega na sformułowaniu zagadnienia prawnego, które co prawda objęte jest podstawą prawną powołaną w skardze kasacyjnej, ale podstawa ta została przez powoda tak sformułowana, że przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej nie byłoby możliwe rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego w sposób inny niż wynikający z zapatrywań wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Zarówno zagadnienie prawne powołane we wniosku o przyjęcie skargi powoda do rozpoznania, jak i podstawa skargi opierają się na art. 29 ust. 1i ustawy i nawiązują do fragmentu uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego, w którym przyjęto, że

Prezes Urzędu może w dowolny sposób kształtować prawa i obowiązki przewoźnika i zarządcy w decyzji zastępującej umowę. Sąd Najwyższy w obecnym składzie zauważa, że przepis art. 29 ust. 1i ustawy nie formułuje żadnych przesłanek, jakimi ma się kierować Prezes Urzędu przy formułowaniu treści umowy kształtowanej przez wydawaną przez niego decyzję. Aby zatem wyznaczyć granice, w ramach których Prezes Urzędu powinien działać przy korzystaniu z kompetencji, o której mowa w art. 29 ust. 1i ustawy, niezbędne jest objęcie podstawami skargi kasacyjnej chociażby przepisów wykonawczych do ustawy, które zdaniem powoda zostały naruszone przez decyzję (bądź wyrok) kreujący (zmieniający) umowę między powodem a zainteresowanym.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

eb